735/05

Den 7. november 2005 blev i sag nr. 66.101:

xxxx xxxxx xxxxxxx
xxxxxxxxxxx x
xxxx xxxxx

mod

Codan Forsikring A/S
Gl. Kongevej 60
1790 København V

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Codan Forsikring A/S, klager ved sin repræsentant Rådgivningsfirmaet Fuld Valuta over, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at klagerens krav er forældet.

Det fremgår af sagen, at klageren den 4/12 2003 anmeldte en ulykke til selskabet, som han havde været udsat for den 27/6 1999. Klageren havde været involveret i et trafikuheld på en motorvej, hvor han havde påkørt en bil bagfra. Klagerens ægtefælle og børn var med i bilen.

Af begyndelsesattest af 4/12 2003, der er udfyldt af klagerens egen læge, fremgår bl.a., at den første lægehjælp blev ydet på S. Hospital den 27/6 1999. Lægen anførte endvidere, at klageren havde fået diagnosticeret piskesmældslæsion og fodrodsfraktur.

Rådgivningsfirmaet Fuld Valuta indtrådte på klagerens vegne i sagen den 9/12 2003.

Selskabet indhentede herefter lægelige oplysninger til behandling af sagen.

Af skadestuejournal af 27/6 1999 fremgår det bl.a., at klageren ikke havde været bevidstløs, og at han ikke klagede over hovedpine eller kvalme. Han havde fået en mindre flænge i panden over næsen, som dog ikke krævede suturering.

Den 11/11 2004 modtog selskabet fra GF Forsikring kopi af speciallægeerklæring af 14/10 2004, der er udarbejdet af overlæge, dr.med. P.H., der er speciallæge i neurologi. Af speciallægeerklæringen fremgår bl.a.:

"**Aktuelle ulykkestilfælde**:

...

Han fik et whiplashtraume og et meget beskedent hovedtraume uden bevidstløshed eller amnesi. Havde en flænge i overlæben og en mindre bule i panden. Blev set på skadestuen på S. Sygehus, men blev ikke indlagt.

Umiddelbart efter ulykkestilfældet var han svært chokeret, også de følgende dage, og havde hovedpine og smerter i nakken, endvidere smerter i den venstre fod. Efter nogle måneder blev han behandlet hos fysioterapeut, og der går han stadig med mellemrum.

Han angiver, at hans tilstand i det store og hele har været ganske uændret fra kort efter ulykkestilfældet.

På nuværende tidspunkt har han følgende symptomer:

1. Daglige smerter i højre side af nakken. ...
2. Har næsten hver morgen hovedpine, ...
3. Er stadig psykisk påvirker efter ulykkestilfældet, ...
4. Har lettere koncentrationsbesvær, men ikke hukommelses- eller indprentningsvækkelse.
5. Med hensyn til foden fik han ca. en måned efter ulykkestilfældet konstateret et brud i mellemfoden. Der har kun været yderst beskedne gener i form at let ømhed i forfoden efter længere tids gang.

...

KONKLUSION:

...

> Hans symptomer herefter har i det store og hele været ganske uændrede og består i daglige smerter i højre side af nakken og næsten daglig hovedpine, af og til ledsaget af flimren for øjnene. Endvidere lettere koncentrationsbesvær og angstfænomener. Følgerne efter fodfrakturen er yderst beskedne og består i let strammende fornemmelse over fodryggen efter længere tids gang.
> Der foreligger således et mén, som kan henføres til ulykkestilfældes. Han har ikke haft sygedage og har stort set passet sit arbejde i fuldt omfang. Efter ulykkestilfældet ingen indtægtsnedgang. Der er derfor ikke tale om erhvervsevnetab."

Selskabets lægekonsulent vurderede, at klageren ret hurtigt var vidende om, at der forelå følger efter ulykken, da tilstanden havde været uændret fra ganske kort efter ulykken. Senest ca. 3 måneder efter ulykken (1/10 1999) må klageren - ifølge lægekonsulenten - have haft kundskab om, at skaden havde medført varige følger, og at et eventuelt krav i henhold til ulykkesforsikringen var forfaldet.

I skrivelse af 25/1 2005 til klagerens repræsentant afviste selskabet klagerens krav under henvisning til, at det var forfaldet.

Klagerens repræsentant meddelte i skrivelse af 2/2 2005 til selskabet, at klageren ikke kunne acceptere selskabets afgørelse. Skrivelsen var vedlagt skrivelse af 30/1 2005 fra klageren, hvoraf det bl.a. fremgår, at hverken han eller hans ægtefælle havde forholdt sig til begrebet varigt mén, før de startede sagen hos deres repræsentant, og at de ikke havde tænkt i kroner og ører. De var først langt senere blevet gjort opmærksomme på muligheden for erstatning.

I skrivelse af 4/2 2005 til klagerens repræsentant fastholdt selskabet, at klagerens krav var forældet.

Klagerens repræsentant har herefter indbragt sagen for nævnet, hvor det er blevet gjort gældende, at selskabet skal anerkende, at skaden den 27/6 1999 ikke er forældet. Repræsentanten har bl.a. henvist til, at klagerens tilstand har været stationær de sidste 3 år, hvorfor sagen først er forældet ved udgangen af 2004.

I selskabets skrivelse af 8/3 2005 til nævnet hedder det bl.a.:

"Vi skal fastholde vores afgørelse under henvisning til:

- At forsikringstager først anmelder ulykken i skadeanmeldelse af den 4. december 2003 knap 4 1/2 år efter ulykken,
- At forsikringstager selv anfører, og at det ligeledes i speciallægeerklæringen er angivet, at hans tilstand i det store og hele har været uændret fra kort efter ulykkestilfældet,
- At det følger af forsikringsaftalelovens § 29, at 'krav, der grundede i forsikringsaftalen, forældes efter 2 år efter udgangen af det kalenderår, i hvilket fordringshaveren fik kundskab om kravet og om, at der er forfaldet, og i alt 5 år efter kravets forfaldstid.',
- At forsikringstager må antages at have gået kundskab om sit krav senest 3 måneder efter ulykken, samt at det er forfaldet og
- At kravet således er forældet ved udgangen af 2001 jf. forsikringsaftalelovens bestemmelse herom.

Til støtte for vores afgørelse skal vi henvise til AK 62.013, 62.136 og 63.134.2

Nævnet udtaler:

Nævnet finder, at klageren i hvert fald inden udgangen af 1999 har haft grund til at tro, at ulykken havde resulteret i en skade, der kunne give anledning til et krav mod selskabet. Nævnet finder herefter, at klagerens krav mod selskabet er forældet ved udgangen af 2001 efter den 2-årige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen